CLOPOTUL MUZICAL

— “The Singing Bell” —

de Isaac Asimov

Traducerea: Monica Dumitriu

Louis Peyton nu discuta niciodată în public despre metodele prin care învingea poliţia Pământului, în zecile de dueluri ale minţii şi ale iscusinţei, reuşind întotdeauna să scape de psihotest. Ar fi fost o prostie să facă asta, desigur, dar în momentele sale de mulţumire cocheta cu ideea de a lăsa un testament care să fie deschis după moartea sa şi din care să reiasă clar că succesul lui inegalat se datora abilităţii şi nu norocului.

Într-un astfel de testament ar fi spus:

— Nu se poate elabora nici o modalitate de acoperire a unei crime, fără ca aceasta să poarte amprenta creatorului său. Este mai bine, atunci, să cauţi în fapte modalităţi care există deja şi la care să îţi adaptezi propriile acţiuni.

Cu acest principiu în minte, Peyton plănuia uciderea lui Albert Cornwell.

Cornwell, micul vânzător ocazional de lucruri furate, îl abordase prima oară la masa pentru o persoană, la care Peyton obişnuia să ia loc la *Grinnell's.* Costumul albastru al lui Cornwell părea de o strălucire deosebită, faţa-i zbârcită etala un rânjet special, iar mustaţa decolorată îi era zbârlită într-un mod cu totul neobişnuit.

— Domnule Peyton, spuse el, salutându-şi viitorul ucigaş fără nici o presimţire, îmi pare bine că vă văd. Aproape renunţasem, sir, aproape renunţasem.

Peyton, căruia îi displăcea să fie deranjat când îşi citea ziarul şi îşi servea desertul la *Grinnell's*, răspunse:

— Dacă ai treabă cu mine, Cornwell, ştii unde mă poţi găsi.

Peyton trecuse de patruzeci de ani şi părul îi încărunţise, dar spatele îi era drept, ţinuta tinerească, ochii vii, iar vocea mai puternică decât a multora.

— Nu pentru asta, domnule Peyton, zise Cornwell, nu pentru asta. Ştiu o ascunzătoare, sir, un depozit de... ştiţi dumneavoastră, sir.

Arătătorul mâinii drepte i se mişcă uşor, ca pentru a se înfige într-o substanţă invizibilă, iar mâna stângă i se făcu, pentru moment, pâlnie la ureche.

Peyton dădu pagina ziarului, încă dezamăgit întrucâtva de teledifuzor, îl împături şi spuse:

— Clopote Muzicale?

— Oh, sst! domnule Peyton, şopti Cornwell în agonie.

— Vino cu mine, îl îndemnă Peyton.

Se plimbară prin parc. O altă axiomă a lui Peyton consta în aceea că, pentru a constitui un secret veritabil, o discuţie trebuie purtată cu voce scăzută, în afara unei încăperi.

Cornwell spuse în şoaptă:

— Un depozit de Clopote Muzicale; o ascunzătoare plină cu Clopote Muzicale. Neşlefuite, dar atât de frumoase, domnule Peyton.

— Le-ai văzut?

— Nu, dar am vorbit cu cineva care le-a văzut. Avea destule dovezi pentru a mă convinge. Sunt destule acolo, pentru a ne putea retrage în belşug. În bogăţie absolută, sir.

— Cine era celălalt?

O sclipire de viclenie lumină faţa lui Cornwell, ca o flacără fumegândă, ascunzând mai multe decât lăsa să se vadă şi împrumutându-i o onctuozitate respingătoare.

— Omul era un furnizor de pe Lună, care avea o metodă de localizare a Clopotelor în cratere. Eu nu-i cunosc metoda; nu mi-a dezvăluit-o niciodată. Dar el a strâns cu zecile, le-a ascuns pe Lună şi a venit pe Pământ pentru a aranja distribuirea lor.

— A murit, presupun?

— Da. Un accident nefericit, domnule Peyton. O cădere de la înălţime. Foarte trist. Desigur, activităţile lui pe Lună erau ilegale. Dominionul are reguli stricte în ceea ce

priveşte mineritul de Clopote neautorizat. Aşa că poate a fost, la urma urmei, o pedeapsă... În orice caz, eu am harta lui.

Peyton spuse, afişând un calm indiferent:

— Nu vreau nici un detaliu asupra micii tale afaceri. Ceea ce vreau să ştiu este de ce ai venit la mine?

— Ei bine, sunt destule acolo pentru amândoi, domnule Peyton, spuse Cornwell, şi amândoi ne putem face parte. În ceea ce mă priveşte, ştiu unde este localizată ascunzătoarea şi pot face rost de o navă spaţială. Dumneavoastră...

— Da?

— Dumneavoastră ştiţi să pilotaţi o navă spaţială şi aveţi legături excelente pentru distribuirea Clopotelor. Este o diviziune foarte corectă a muncii, domnule Peyton. Nu aţi spune aşa, acum?

Peyton îşi revizui stilul propriu de a acţiona — stil care exista deja — iar condiţiile păreau să se potrivească. Răspunse:

— Vom pleca spre Lună pe 10 august.

Cornwell se opri din mers:

— Domnule Peyton! Acum este abia aprilie.

Peyton menţinuse un pas constant şi Cornwell trebui să se grăbească pentru a-l ajunge din urmă.

— Mă auziţi, domnule Peyton?

Peyton repetă:

— Pe 10 august. Voi lua legătura cu tine la momentul potrivit, ca să îţi spun unde să aduci nava. Nu încerca să mă vezi personal până atunci. La revedere, Cornwell.

Cornwell întrebă:

— Împărţim pe jumătate?

— Exact, răspunse Peyton. La revedere.

Peyton continuă să se plimbe singur, rememorându-şi cursul vieţii sale. La douăzeci şi şapte de ani cumpărase un teren în Munţii Stâncoşi, unde fostul proprietar construise o casă destinată ca refugiu din faţa ameninţării războaielor atomice de acum două secole, care, de fapt nu aveau să mai izbucnească niciodată. Casa a rămas, totuşi, un monument al dorinţei disperate de autonomie.

Era construită din oţel şi beton, într-un loc izolat, cum s-ar putea găsi destule pe Pământ, deasupra nivelului mării şi apărată din aproape toate părţile de piscuri muntoase care se înălţau până la cer. Avea centrală proprie, alimentare cu apă de la curenţii din munte, congelatoare în care puteau fi agăţate lejer zece jumătăţi de vaci tăiate, pivniţă dotată, ca o fortăreaţă, cu un arsenal de arme destinate să ţină la distanţă hoarde flămânde, înspăimântate, care nu au mai venit niciodată. Avea şi propriul dispozitiv de condiţionare a aerului nociv, care putea curăţa atmosfera până când nu ar mai fi rămas nimic în ea, cu excepţia radioactivităţii (din păcate, pentru oameni).

În acea casă de supravieţuire, Peyton petrecea luna august în fiecare an al eternei sale vieţi de burlac. Îndepărtase aparatura de comunicaţie, televizorul, teledifuzorul de ştiri. Împrejmuise proprietatea cu un câmp de forţă şi montase un mecanism de semnalizare la mică distanţă în punctul în care împrejmuirea intersecta singura potecă ce străbătea munţii.

Timp de o lună pe an putea fi complet singur. Nu-l vedea nimeni, nimeni nu putea ajunge la el. În singurătate absolută, îşi putea lua unica vacanţă pe care o gusta după unsprezece luni de contact cu un public pentru care nu putea simţi decât un profund dispreţ.

Chiar şi poliţia — Peyton zâmbi — ştia de retragerea lui în luna august, pe care o respecta cu sfinţenie. Mai degrabă

ar fi plătit cauţiunea şi ar fi riscat psihotestul, decât să treacă peste luna lui august.

Peyton analiză un alt aforism, pentru o posibilă includere în testament: Nimic nu oferă într-o măsură mai mare un aer de inocenţă decât evidenta lipsă a unui alibi.

Pe 30 iulie, ca în fiecare an pe 30 iulie, Louis Peyton luă la ora 9:15 a.m. stratojetul anti-gravitaţional din New York şi ajunse în Denver la 12:30 p.m. Servi prânzul acolo şi apoi, la ora 1:45 p.m. luă autobuzul semi-gravitaţional, spre Punctul lui Hump, unde Sam Leibman îl aştepta cu vechiul său automobil de teren, total gravitaţional — de unde porniră împreună pe potecă, spre marginile proprietăţii lui Peyton. Sam Leibman acceptă solemn bacşişul de zece dolari, pe care îl primea întotdeauna, ducând o mână la pălărie, aşa cum făcea de cincisprezece ani pe 30 iulie.

Pe 31 iulie, ca în fiecare an pe 31 iulie, Louis Peyton se întoarse la Punctul lui Hump cu aeronava sa anti-gravitaţională şi comandă la magazinul general proviziile de care ar fi avut nevoie luna următoare. Nu era nimic neobişnuit cu această comandă. Era, de fapt, copia comenzilor precedente.

MacIntyre, directorul magazinului, verifică solemn lista, o transmise la depozitul central al Districtului Montan din Denver şi, după o oră, întreaga comandă sosi prin intermediul undei teleportoare. Peyton, ajutat de MacIntyre, încărcă proviziile în aeronava sa, lăsă obişnuitul bacşiş de zece dolari şi se întoarse acasă.

Pe 1 august, la ora 12:01 a.m., câmpul de forţă care înconjura proprietatea era fixat la putere maximă şi Peyton deveni complet izolat.

Şi acum, stilul se schimba. În mod deliberat, îşi acordase opt zile. În acest timp, distrusese încet şi meticulos suficiente provizii cât ar fi ajuns pentru toată luna august. Folosise camerele care serveau drept unităţi de distrugere

a gunoiului menajer. Erau un model perfecţionat, care putea prelucra toate materialele, chiar şi pe cele care conţineau metale şi silicaţi, până la un praf molecular impalpabil şi nedetectabil. Excesul de energie degajată în timpul procesului a fost îndepărtat cu ajutorul curentului de aer care cobora din munte şi străbătea proprietatea. Timp de o săptămână a fost cu cinci grade mai cald decât de obicei.

Pe 9 august, aeronava sa îl purtă până într-un loc din Wyoming, unde îl aştepta Albert Cornwell, cu nava sa spaţială. Nava, în sine, reprezenta un punct slab, desigur, întrucât existau oameni care i-o vânduseră, oameni care o aduseseră şi îl ajutaseră să o pregătească pentru zbor. Toţi aceşti oameni aflaseră, totuşi, doar cât Cornwell, iar Cornwell, gândi Peyton — cu urma unui zâmbet pe buzele reci — va fi un capitol încheiat. Cu adevărat încheiat.

Pe 10 august nava spaţială, cu Peyton la panoul de comandă, iar Cornwell cu harta lui — în calitate de pasager — părăsi suprafaţa Pământului. Câmpul antigravitaţional propriu era excelent. La putere maximă, greutatea navei se redusese la mai puţin de 30 g. Micro-pilele produceau energie în mod eficient şi silenţios, iar nava ţâşni în atmosferă fără flacără sau zgomot, se micşoră cât un punct şi dispăru.

Era foarte puţin probabil să fi existat martori ai zborului sau ca în aceste răstimpuri scurte de pace să fi existat supraveghere prin radar, ca în zilele de demult. De fapt, acolo nu era nici un radar.

Două zile în spaţiu; acum, două săptămâni pe Lună. Peyton luase în calcul de la început aproape instinctiv aceste două săptămâni. Nu îşi făcuse iluzii în privinţa hărţilor alcătuite de oameni care nu se pricep la cartografie. Ele puteau fi utile numai realizatorului lor, care se slujea şi

de memorie. Pentru un străin, ele nu reprezentau altceva decât o criptogramă.

Cornwell îi arătă harta lui Peyton pentru prima oară, numai după decolare. Zâmbi servil.

— La urma urmei, sir, acesta era singurul meu atu.

— Ai comparat-o cu hărţile lunare?

— Nu m-aş fi priceput, domnule Peyton. Depind de dumneavoastră.

În timp ce îi înapoia harta, Peyton îi aruncă o privire rece. Singurul lucru care se putea distinge pe ea era Craterul Tycho, locul unde fusese construit Luna City.

Dintr-un punct de vedere, cel puţin, astronomia era de partea lor. Tycho se afla pe partea luminată a Lunii, în acel moment. Aceasta însemna că era puţin probabil ca navele de patrulare să fie active, iar ei aveau mai puţine şanse să fie observaţi.

Printr-o aterizare rapidă, Peyton aduse nava la sol, în întunericul dens şi rece, în umbra din interiorul unui crater. Soarele trecuse de zenit şi umbra nu se va mai fi micşorat.

Cornwell făcu o faţă lungă.

— Măi, măi, domnule Peyton. Cu ziua asta lunară, abia putem prospecta.

— Ziua lunară nu durează o veşnicie, răspunse scurt Peyton. Sunt aproape o sută de ore fără soare. Putem folosi acest timp pentru a ne acomoda cu clima şi pentru a descifra harta.

Răspunsul a fost dat repede, dar includea mai multe variante. Peyton studiase în mod repetat hărţile lunare, măsurând meticulos şi încercând să găsească craterele în mâzgăleala făcută cu mâna şi care constituiau cheia, pentru ce?

În cele din urmă, Peyton spuse:

— Craterul pe care îl căutăm ar putea fi unul din acestea trei: GC-3, GC-5 sau MT-10.

— Ce avem de făcut, domnule Peyton? întrebă Cornwell neliniştit.

— Le luăm pe rând, răspunse Peyton, începând cu cel mai apropiat.

Soarele apusese şi ei rămăseseră acum în umbra nopţii. Petreceau perioade tot mai lungi pe suprafaţa Lunii, obişnuindu-se cu întunericul şi cu liniştea eternă, cu sclipirile mărunte ale stelelor şi cu fâşia de lumină pe care Pământul o trimitea peste marginea craterului. Lăsau urme adânci, vag conturate, în praful uscat care nu se învolbura şi nici nu se schimba. Peyton observase aceste urme la prima ieşire din crater, în lumina plină a uriaşului Pământ. Aceasta s-a întâmplat în cea de a opta zi de la sosirea lor pe Lună.

Frigul lunar le limita de fiecare dată ieşirile în afara navei. Totuşi, în fiecare zi reuşeau să stea tot mai mult. În cea de a unsprezecea zi de la sosire eliminaseră GC-5 ca posibilă ascunzătoare a Clopotelor Muzicale.

În cea de a cincisprezecea zi, spiritul calm al lui Peyton se înflăcăra cu disperare. După părerea lui, craterul-ascunzătoare trebuia să fie GC-3. MT-10 era prea departe. Nu aveau timp să ajungă până la el şi să-l exploreze, apoi să se întoarcă pe Pământ până la 31 august.

În cea de-a cincisprezecea zi, disperarea i se stinse cu totul când descoperiră, în sfârşit, Clopotele.

Nu erau frumoase. Arătau mai degrabă ca nişte bolovani de piatră cenuşie, de mărimea a doi pumni, goi în interior şi uşori, ca pana, sub acţiunea gravitaţiei lunare. Erau vreo două duzini şi după o şlefuire corespunzătoare fiecare putea fi vândut cu cel puţin o sută de mii de dolari.

I-au transportat pe navă în trei etape, târându-i cu atenţie, cu ambele mâini şi i-au depozitat pe puntea superioară a navei care pe Pământ i-ar fi dat gata imediat,

dar aici datorită gravitaţiei reduse a Lunii, greutatea Clopotelor nu constituia nici o problemă.

Cornwell îi dădu ultimul Clopot lui Peyton, care îl aşeză cu grijă în magazie.

— Aveţi grijă să nu se murdărească, domnule Peyton, zise el, iar vocea lui transmisă prin unda radio, zgârie parcă timpanul celuilalt. Vin şi eu sus.

Se ghemui pentru saltul lent contra acţiunii gravitaţiei lunare, privi în sus şi îngheţă de spaimă. Faţa lui, vizibilă clar prin viziera căştii, încremeni într-o ultimă grimasă de groază.

— Nu, domnule Peyton. Nu...

Mâna lui Peyton se încorda pe declanşatorul armei. Trase. Urmă o flacără cu o strălucire de nesuportat şi din Cornwell nu mai rămase decât o masă fără viaţă înconjurată de resturile împrăştiate ale costumului de cosmonaut, şi pătate cu sânge care începea să îngheţe.

Peyton stătu să privească o clipă, cu solemnitate, mortul. Apoi transferă ultimul Clopot în containerul pregătit, îşi scoase costumul, activă mai întâi câmpul anti-gravitaţional, apoi micro-pilele şi, potenţial mai bogat cu un milion sau două decât fusese cu două săptămâni în urmă, porni înapoi spre Pământ.

Pe 29 august nava lui Peyton ateriza silenţios în punctul din Wyoming, de unde decolase pe 10 august. Grija cu care Peyton alesese locul nu fusese zadarnică. Aeronava lui era încă acolo, protejată de relieful contorsionat a acelei părţi stâncoase de ţară.

Transferă din nou Clopotele Muzicale, cu tot cu containere, în cel mai adânc cotlon al acelei zone, le acoperi, aparent neglijent, cu pământ. Se mai întoarse o dată pe navă, pentru a face ultimele controale şi reglaje. Ieşi căţărându-se şi după două minute decolă, cu nava trecută pe pilot automat.

Rapid şi în linişte, nava se ridica tot mai mult, virând spre vest, ca şi Pământul de sub ea. Peyton privea, cu ochii mijiţi sub sprâncene, spre marginea îndepărtată a zonei, unde se mai zărea doar o licărire firavă de lumină şi o scamă de nor pe cerul albastru.

Buzele lui Peyton se strânseră într-un zâmbet. Judecase bine. Imobilizate prin îndoirea cablurilor de siguranţă, din cadmiu, micro-pilele depăşiseră pragul admisibil, iar nava se topi datorită căldurii exploziei nucleare care urmă.

După douăzeci de minute ajunse acasă. Era obosit şi îl dureau toţi muşchii din cauza acţiunii gravitaţiei Pământului. Dormi bine.

* * *

Douăsprezece ore mai târziu, dis-de-dimineaţă, sosi poliţia.

Bărbatul care deschise uşa îşi încrucişă braţele peste abdomen şi-şi înclină de două sau trei ori capul, zâmbind, în semn de salut. Bărbatul care intră — H. Seton Davenport, de la Biroul Terestru de Investigaţii — părea a nu fi în apele sale.

Camera în care pătrunse era mare şi cufundată în semi-întuneric, exceptând lampa care arunca văpăi scânteietoare, concentrate asupra unui fel de fotoliu-bancă. Şiruri de filme-cărţi acopereau pereţii. O hartă galactică suspendată ocupa un colţ al camerei, iar un telescop lucea stins pe un suport, într-un alt colţ.

— Dumneavoastră sunteţi Dr. Wendell Urth? întrebă Davenport, cu un ton care sugera că îi venea greu să creadă aceasta. Davenport era un om îndesat, cu părul negru, cu un nas subţire şi proeminent şi cu o cicatrice în formă de stea pe unul dintre obraji, care marca pentru

totdeauna locul unde fusese lovit de un bici neuronic, de care se apropiase odată prea mult, fără a se mai putea feri.

— Eu sunt, răspunse Dr. Urth cu o voce subţire, de tenor. Iar dumneavoastră sunteţi inspectorul Davenport.

Inspectorul îşi prezentă legitimaţia şi continuă:

— Universitatea v-a recomandat ca extraterolog.

— Aşa aţi spus când m-aţi sunat acum o oră, confirmă Urth. Trăsăturile lui erau grosolane, nasul părea un buton strâmb, iar ochii, ieşiţi puţin din orbite, îi erau protejaţi de ochelari cu lentile groase.

— Voi trece direct la subiect, Dr. Urth. Presupun că aţi vizitat Luna...

Dr. Urth, care scoase din spatele unui maldăr de filme-cărţi răvăşite o sticlă cu un lichid roşu şi două pahare, răspunse cu bruscheţe:

— Nu am vizitat niciodată Luna, domnule inspector. Şi nici n-am s-o vizitez! Călătoriile în spaţiu sunt o prostie. Nu cred în ele. Apoi, cu o voce scăzută, adăugă: Luaţi loc, sir, luaţi loc. Serviţi o băutură.

Inspectorul Davenport se conformă şi urmă:

— Dar sunteţi un...

— Extraterolog. Da. Mă interesează alte lumi, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă şi duc acolo. Sfinte Dumnezeule, nu e nevoie să călătoreşti prin timp, ca să fii considerat istoric, nu-i aşa?

Se aşeză şi un zâmbet larg i se întipări pe faţa rotundă când spuse:

— Acum, spuneţi-mi ce aveţi în gând.

— Am venit, zise inspectorul încruntându-se, să vă cer părerea în cazul unei crime.

— Crimă? Ce am eu de-a face cu crimele?

— Această crimă, Dr. Urth, s-a petrecut pe Lună.

— Uimitor.

— Este mai mult decât uimitor. Este fără precedent, Dr. Urth! În cincizeci de ani de când s-a înfiinţat Dominionul Lunar, au sărit în aer nave şi au fost distruse costume de cosmonauţi. Au fost omorâţi oameni de căldura zonei solare şi au îngheţat în zona întunecată, alţii au fost sufocaţi în ambele zone. Au murit şi datorită căderilor, ceea ce, luând în considerare gravitaţia lunară, chiar că este ciudat. Dar niciodată, nici un om nu a fost ucis pe Lună, n-a murit ca urmare a unui act violent comis deliberat, de un al om... până acum.

Dr. Urth întrebă:

— Cum s-a săvârşit crima?

— Cu un aruncător de flăcări. Autorităţile au sosit la locul faptei, printr-un concurs norocos de împrejurări, după numai o oră. O navă de patrulare a observat o izbucnire luminoasă pe suprafaţa Lunii. Ştiţi de la ce distanţă se poate vedea un fulger în zona întunecată. Pilotul a anunţat Luna City şi a aterizat. La reconstituire a jurat că a reuşit doar să vadă în lumina Pământului ceva ce părea a fi o navă care decolează. După aterizare, el a descoperit un corp ars de flăcări şi urme de paşi.

— Sclipirea luminoasă, spuse Dr. Urth, presupuneţi că a provenit de la aruncătorul de flăcări.

— În mod sigur aşa este. Corpul fusese recent distrus. Porţiunile interioare nu îngheţaseră încă. Urmele de paşi aparţineau unui număr de două persoane. Măsurătorile amănunţite au relevat că adâncimea urmelor corespunde la două grupe diferite de diametre, ceea ce indică cizme spaţiale de mărimi diferite. Ele au condus la caretele GC-3 şi GC-5, o pereche de...

— Sunt la curent cu codificarea oficială a craterelor lunare, spuse Dr. Urth cu amabilitate.

— Ăăă, în orice caz, GC-3 conţinea urme de paşi care duceau spre o spărtură în peretele craterului, unde s-au

găsit resturi de piatră ponce durificată. Analizele prin difracţia rozelor X au indicat...

— Clopote Muzicale, interveni însufleţit extraterologul. Nu-mi spuneţi că această crimă implică şi Clopote Muzicale.

— Şi dacă da? întrebă Davenport întrucâtva indiferent.

— Am unul. L-a descoperit o expediţie a Universităţii şi mi l-a oferit în schimbul a...Veniţi, domnule inspector, trebuie să vi-l arăt.

Dr. Urth sări în picioare şi traversă în viteză camera, făcându-i semn celuilalt să-l urmeze. Davenport se luă după el, lipsit de entuziasm.

Intrară într-o a doua cameră, mai mare decât prima, mai întunecată şi, în mod evident, mai răvăşită. Davenport privi îndelung şi cu uimire masa eterogenă de materiale aflate laolaltă, fără nici o noimă.

Remarcă o bucată de „Smalţ albastru” de pe Marte, genul de lucruri pe care unii, romanticii, îl consideră un vestigiu al de mult dispăruţilor Marţieni, un mic meteorit, un model al unei nave spaţiale antice, o sticlă sigilată care părea goală, pe care era lipită o etichetă mâzgălită pe care scria: „Atmosferă Venusiană”.

Dr. Urth spuse fericit:

— Am făcut un muzeu din toată casa mea. Este unul dintre avantajele burlăciei. Desigur, încă nu am pus lucrurile în ordine: într-o bună zi, când voi avea o săptămână liberă, sau aşa ceva...

Pentru o clipă, privi în jur, încurcat; apoi, amintindu-şi, dădu la o parte o hartă pe care era reprezentată schema evoluţiei nevertebratelor marine, cele mai avansate forme de viaţă de pe Planeta lui Barnard, şi zise:

— Aici este. Dar mă tem că este cam deteriorat.

Clopotul atârna suspendat de o sârmă subţire, lipită delicat de el. Că era deteriorat, era evident. Avea o adâncitură pe partea mediană, ceea ce îl făcea să semene

cu două globuri mici, lipite unul de celălalt, clar, dar imperfect. În ciuda acestui fapt, fusese insistent şlefuit până la un luciu stins, bătând spre gri; era parcă din catifea, iar suprafaţa îi era acoperită de pori, într-un fel pe care laboranţii, în încercările lor de a obţine Clopote sintetice, îl găseau imposibil de imitat.

Dr. Urth continuă:

— Am încercat mai multe variante, până când am găsit un obiect adecvat cu care să îl lovesc. Un Clopot deteriorat este mai pretenţios. Însă, până la urmă, am folosit un os. Am unul aici — şi ridică ceva ce părea a fi o lingură scurtă şi groasă, făcută dintr-un material gri-alb — pe care l-am confecţionat din femurul unui bou. Ascultaţi.

Cu o delicateţe surprinzătoare, degetele lui scurte şi groase mişcară Clopotul, căutându-i o poziţie cât mai potrivită. Îl aranjă, deplasându-l cu grijă. Apoi, lăsându-l să penduleze liber, îl atinse uşor cu un capăt al „lingurii” de os.

Era ca şi cum milioane de harpe ar fi răsunat la un kilometru depărtare. Sunetul sporea în intensitate, se stingea şi revenea. Părea a nu izvorî de niciunde. Era pătrunzător, incredibil de dulce, patetic şi înfiorător totodată.

Se stinse treptat şi cei doi oameni rămaseră tăcuţi un minut întreg.

Dr. Urth spuse:

— Nu-i prea rău, nu? şi cu o mişcare uşoară opri balansul Clopotului atârnat de sârma lui.

Davenport se răsuci, neliniştit.

— Ai grijă! Să nu îl spargi.

Fragilitatea unui Clopot Muzical era bine cunoscută.

Dr. Urth afirmă:

— Geologii spun că Clopotele sunt doar piatră ponce durificată sub presiune, incluzând astfel un vid în care se

mişcă liber biluţe de piatră. Aşa spun ei. Dar dacă numai asta este totul, de ce noi nu putem reproduce unul? Un Clopot perfect are sunetul unei muzicuţe în mâna unui copil.

— Exact, spuse Davenport şi nu există nici o duzină de oameni pe Pământ care să aibă un Clopot perfect şi sunt sute de oameni şi instituții care ar cumpăra unul. Indiferent de preţ. Câteva Clopote ar merita o crimă.

Extraterologul se întoarse spre Davenport împingându-şi cu arătătorul scurt şi îndesat ochelarii pe nasul cârn.

— Nu am uitat de cazul dumneavoastră. Vă rog să continuaţi.

— Pot încheia într-o frază. Cunosc identitatea ucigaşului.

Se întoarseră în bibliotecă şi Dr. Urth îşi încrucişă iar braţele peste abdomenul voluminos.

— Chiar aşa? Atunci, cu siguranţă, nu aveţi nici o problemă domnule inspector.

— A şti şi dovedi nu sunt acelaşi lucru, Dr. Urth. Din păcate, ucigaşul nu are nici un alibi.

— Vreţi să spuneţi că, din păcate, are un alibi, nu-i aşa?

— Vreau să spun exact ceea ce aţi auzit. Dacă ar avea un alibi, l-aş putea prinde în vreun fel, pentru că ar fi un alibi fals. Dacă ar exista martori care ar pretinde că l-au văzut pe Pământ în momentul crimei, spusele lor ar putea fi dovedite a fi false. Dacă ar avea un document ca probă, acesta ar putea fi dovedit ca plastografie sau ca truc. Din nefericire, el nu are nimic din toate acestea.

— Atunci, ce are?

Meticulos, inspectorul Davenport descrise retragerea lui Peyton în Colorado. Concluzionă:

— Îşi petrece acolo fiecare august, în completă izolare. Chiar şi BTI ar putea confirma acest lucru. Orice curte de justiţie ar presupune că el era în Colorado în acest august,

ca de obicei, doar dacă el nu ar prezenta o dovadă certă că se afla pe Lună.

— Ce vă face să credeţi că a fost pe Lună? Poate că este nevinovat.

— Nu! Davenport devenise aproape violent. De cincisprezece ani încerc să strâng suficiente dovezi împotriva lui şi niciodată nu am reuşit. Dar acum pot mirosi când este vorba de o crimă a lui Peyton. Vă spun că nimeni de pe Pământ, în afară de Peyton, nu ar fi avut obrăznicia sau, dacă asta contează, interesul practic de a încerca să plaseze Clopote Muzicale de contrabandă. Este cunoscut ca pilot spaţial expert. Se ştie că a avut legături cu bărbatul asasinat, deşi nu mai mult de câteva luni. Din păcate, nici unul dintre aceste lucruri nu constituie o mărturie.

Dr. Urth întrebă:

— Nu ar fi fost mai simplu să folosiţi psihotestul, acum, că utilizarea acestuia a fost legalizată?

Davenport îl privi pieziş, iar cicatricea de pe obrazul lui se învineţi.

— Aţi citit legea Konski-Hiakawa, Dr. Urth?

— Nu.

— Cred că nimeni nu o cunoaşte. Dreptul la intimitatea mentală, afirmă guvernul, este fundamental. În regulă, dar aceasta ce implică? Omul care a fost supus psihotestului şi îşi dovedeşte nevinovăţia în cazul pentru care a fost psihotestat, are dreptul la o compensaţie atât de mare, cât poate determina el tribunalul să i se acorde. Într-un caz recent, un casier de la o bancă a primit douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru că a fost supus psihotestului, pe baza unei acuzaţii nefondate de furt. Se pare că dovada care indica, aparent, furtul, a dezvăluit, de fapt, un adulter. Omul îşi pierduse slujba, fusese ameninţat şi înspăimântat de către soţul în cauză şi ajunsese ridiculizat şi dispreţuit

pentru că un vânzător de ziare făcuse publice rezultatele testului, păstrate cu grijă de către juraţi.

— Înţeleg punctul de vedere al acelui om.

— Aşa facem toţi. Acesta este necazul. Încă un lucru de amintit: orice om care a fost supus psihotestului o dată, indiferent de motiv, nu mai poate fi supus din nou acestui test. Nimeni, spune legea, nu va fi pus în pericol din punct de vedere mental, de două ori în viaţă.

— Neconvenabil.

— Exact. În cei doi ani de când a fost legalizat psihotestul, nu am putut afla câţi escroci şi şarlatani au fost supuşi psihotestului pentru furturi de poşete, aşa că aceştia puteau fura şi mai departe în siguranţă. Vă daţi deci, seama, că Departamentul nu va permite nici ca Peyton să fie testat, până când nu vor exista dovezi certe ale vinovăţiei lui. Nu o dovadă legală, probabil, dar o probă suficient de puternică pentru a-l convinge pe şeful meu. Cel mai rău este, Dr. Urth, că, dacă ajungem în faţa juraţilor fără o înregistrare de psihotest, nu putem câştiga. Într-un caz atât de serios cum este o crimă, a nu folosi psihotestul este o dovadă suficientă în faţa oricărui jurat că acuzarea nu este bine fundamentată.

— Atunci, ce doriţi de la mine?

— Dovada că el a fost pe Lună în august. Trebuie să o obţinem repede. Nu îl pot ţine sub supraveghere mult timp. Şi dacă se aude ceva despre crimă, toată presa va izbucni ca un asteroid care străbate atmosfera lui Jupiter. O crimă fermecătoare, ştiţi — primul asasinat pe Lună.

— Când a fost comisă crima, mai exact? întrebă Urth, trecând deodată la o cercetare rapidă.

— Pe 27 august.

— Şi arestarea când a avut loc?

— Ieri. Pe 30 august.

— Atunci, dacă Peyton a fost ucigaşul, ar fi avut timp să revină pe Pământ.

— Cu greu. Da, cu greu. Buzele lui Davenport se subţiară. Dacă aş fi sosit cu o zi mai devreme — dacă i-aş fi găsit locul gol...

— Şi cât timp presupuneţi că au stat pe Lună cei doi, asasinul şi cel ucis?

— Judecând după urmele imprimate în solul lunar, câteva zile. O săptămână, cel puţin.

— A fost localizată nava pe care au folosit-o?

— Nu, şi probabil nici nu va fi vreodată descoperită. Acum vreo zece ore, Universitatea din Denver a raportat o creştere a nivelului radioactivităţii; care s-a produs începând de alaltăieri, de la ora 6 p.m. şi a persistat câteva ore. Este o chestiune simplă, Dr. Urth, să programezi comenzile navei astfel încât aceasta să se autodistrugă, fără echipaj la bord, la 80 de kilometri înălţime, printr-un scurtcircuit al micro-pilelor.

— Dacă aş fi fost în locul lui Peyton, începu Dr. Urth gândindu-se, aş fi omorât omul la bordul navei şi aş fi aruncat în aer cadavrul şi nava împreună.

— Nu îl cunoaşteţi pe Peyton, îl repezi Davenport. Îi plac victoriile obţinute împotriva legii. Le apreciază. Faptul că a lăsat cadavrul pe Lună este o provocare la adresa noastră.

— Înţeleg. Dr. Urth îşi mângâie uşor abdomenul cu o mişcare circulară şi spuse: Ei bine, avem şanse.

— Ca dumneavoastră să puteţi dovedi că el a fost pe Lună?

— Ca eu să vă pot oferi părerea mea.

— Acum?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dacă, desigur, am norocul să stau de vorbă cu domnul Peyton.

— Asta se poate aranja. Am o navă care vă aşteaptă. Putem fi la Washington în douăzeci de minute.

Dar o undă de spaimă profundă trecu peste faţa dolofană a extraterologului. Se ridică în picioare şi se îndepărtă de agentul BTI spre cel mai întunecos colţ al camerei dezordonate.

— Nu!

— Ce s-a întâmplat, Dr. Urth?

— Nu voi folosi o navă anti-gravitaţională. Nu cred în ele.

Davenport privi lung şi confuz la Dr. Urth. Se bâlbâi:

— Aţi prefera o monoşină?

Dr. Urth răspunse brusc:

— Nu am încredere în nici un mijloc de transport. Nu cred în ele. Prefer să merg pe jos. Deveni dintr-o dată nerăbdător. Nu aţi putea să îl aduceţi pe domnul Peyton în acest oraş, undeva, într-un loc unde să se poată ajunge mergând pe jos? Poate la Primărie? Am mers deseori până la Primărie!

Davenport privi la lucrurile din încăpere. Se uită la numărul imens de cărţi de ştiinţă despre ani-lumină. Prin uşa deschisă se putea vedea camera din spate, cu scânteierile lumilor de dincolo de cer. Şi privi la Dr. Urth, palid la gândul navei anti-gravitaţionale şi ridică din umeri.

— Îl voi aduce aici pe acest Peyton. Chiar în această cameră. Aşa vă convine?

Dr. Urth răsuflă adânc uşurat:

— De acord.

— Sper că îl veţi putea opri, Dr. Urth.

— Voi face tot ce voi putea, domnule Davenport.

* * *

Louis Peyton se uită uşor nemulţumit în jurul său şi aruncă o privire compătimitoare bărbatului gras care îşi înclină capul în semn de salut. Privi spre locul oferit şi îl

perie cu mâna înainte de a se aşeza. Davenport luă loc lângă el, cu tocul pistolului la vedere.

Bărbatul cel gras zâmbi pe când se aşeza şi îşi mângâie uşor rotunjimea abdomenului, ca şi cum tocmai ar fi terminat o masă bună şi vroia să aducă tuturor la cunoştinţă acest lucru, apoi spuse:

— Bună seara, domnule Peyton. Eu sunt Dr. Wendell Urth, extraterolog

Peyton îl privi din nou.

— Şi ce doriţi de la mine?

— Vreau să ştiu dacă aţi pe Lună în august.

— Nu am fost.

— Şi totuşi, nimeni nu v-a văzut pe Pământ între 1 şi 30 august.

— Mi-am dus viaţa în mod obişnuit, în august. Nu sunt niciodată de văzut în cursul acestei luni. Să vă spună dânsul. Şi îşi înclină capul în direcţia lui Davenport.

Dr. Urth chicoti:

— Ar fi bine dacă am putea verifica această afirmaţie. Dacă ar fi existat doar nişte modalităţi fizice prin care am putea deosebi Luna de Pământ. Dacă, de exemplu, am putea analiza praful din părul dumneavoastră şi am spune: „Aha, nisip de pe Lună”. Din păcate, nu putem. Nisipul de pe Lună este la fel ca şi cel de pe Pământ. Chiar dacă nu ar fi, nu ar exista nici o urmă în părul dumneavoastră, doar dacă nu aţi fi păşit pe suprafaţa Lunii fără costum de cosmonaut, ceea ce nu este adevărat.

Peyton rămase impasibil.

Dr. Urth continuă, zâmbind binevoitor şi ridicând o mână pentru a-şi fixa ochelarii cocoţaţi instabil pe vârful nasului.

— Un om care călătoreşte în spaţiu sau se află pe Lună respiră aer de pe Pământ, mănâncă alimente de pe Pământ. El poartă în apropierea pielii sale mediul de pe Pământ, fie că se află pe o navă, fie într-un costum de

cosmonaut. Căutăm un om care a petrecut două zile în spaţiu, călătorind spre Lună, unde a rămas cel puţin o săptămână şi de unde s-a întors înapoi pe Pământ călătorind tot două zile. În tot acest timp a avut mediul Pământului în imediata apropiere a pielii sale, ceea ce reprezintă o problemă dificilă pentru noi.

— Aş sugera, spuse Peyton, să faceţi problema mai puţin dificilă, dându-mi drumul şi căutând adevăratul criminal.

— S-ar putea ajunge şi la asta, zise Dr. Urth. Aţi mai văzut vreodată aşa ceva? Mâna lui scurtă şi îndesată se întinse spre spatele scaunului său şi ridică o sferă cenuşie, care răspândea luciri palide.

Peyton zâmbi.

— Mi se pare că este un Clopot Muzical.

— Este un Clopot Muzical şi crima a fost comisă de dragul Clopotelor Muzicale. Ce părere aveţi despre acesta?

— Cred că este destul de deteriorat.

— Ah, dar priviţi-l cu atenţie, spuse Dr. Urth şi, cu o mişcare rapidă a mâinii, îl aruncă vreo douăzeci de centimetri prin aer în direcţia lui Peyton.

Davenport ţipă şi se ridică pe jumătate din scaun. Peyton ridică rapid braţele şi reuşi să prindă Clopotul. Apoi îi reproşă nervos lui Urth:

— Tâmpitule! Nu-l arunca aşa.

— Preţuieşti Clopotele Muzicale, nu-i aşa?

— Prea mult pentru a sparge vreunul. Iar asta, la urma urmei, nu-i o crimă.

Peyton lovi uşor Clopotul, apoi îl duse la ureche şi îl clătină încet, ascultând pocnetele slabe ale Lunolitelor, acele particule mărunte de piatră ponce, care se rostogoleau în vid.

Apoi, ţinând Clopotul suspendat de sârmă care încă mai rămăsese legată de el, îşi trecu unghia arătătorului peste suprafaţa lui, într-o mişcare circulară, de expert. Ding-

dang! Tonul era cald, foarte asemănător cu cel al unui flaut, trecând într-un tremolo suav ce amintea apusurile serilor de vară.

Pentru o clipă, cei trei bărbaţi s-au lăsat furaţi de sunet.

Dr. Urth interveni:

— Aruncă-l înapoi, domnule Peyton. Dă-l încoace! şi îşi întinse mâna cu un gest hotărât.

Automat, Louis Peyton aruncă Clopotul. Acesta parcurse în arc o treime din distanţa până la mâna în aşteptare a Dr. Urth, coborî pe o traiectorie curbă şi se sfărâmă cu un zgomot disonant, sfâşietor, ca un oftat.

Davenport şi Peyton priviră lung în tăcere cioburile cenuşii, iar vocea calmă a Dr. Urth aproape că nu fu auzită.

— Când se va găsi locul în care criminalul a ascuns Clopotele, voi cere să mi se dea unul fără defecte, şlefuit frumos, ca despăgubire şi plată.

— Plată? Pentru ce? întrebă Davenport iritat.

— Desigur, chestiunea este acum evidentă, în ciuda discursului meu de acum un minut, există o parte din mediul Pământului pe care nici un călător în spaţiu nu o ia cu sine, şi aceasta este gravitaţia de la suprafaţa Pământului. Faptul că domnul Peyton a ratat atât de lamentabil aruncarea unui obiect pe care, evident, îl preţuieşte foarte mult, ar putea însemna doar că muşchii lui nu s-au readaptat încă la forţa gravitaţională a Pământului. Părerea mea, ca profesionist, domnule Davenport, este că prizonierul dumneavoastră a fost în ultimele câteva zile, undeva departe de Pământ. A fost fie în spaţiu, fie pe un corp ceresc, considerabil mai mic ca dimensiune decât Pământul — ca, de exemplu, Luna.

Davenport se ridică triumfător.

— Aş dori să am părerea dumneavoastră în scris, spuse el, cu mâna pe pistol, şi aceasta va fi destul de bună pentru ca eu să obţin permisiunea de a proceda la un psihotest.

Louis Peyton, ameţit şi surprins, realiză copleşit că orice testament pe care l-ar lăsa de acum încolo va trebui să includă eşecul final.

[Publicată inițial în *„Fantasy and Science Fiction”, ianuarie 1955*]